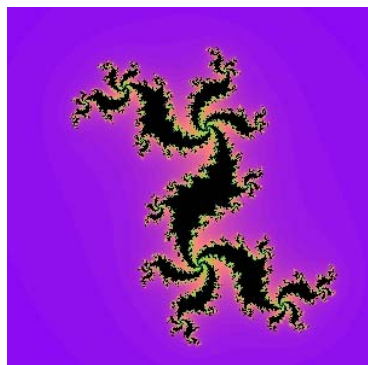

Deterministický chaos a preparáty Energy – pro pokročilé

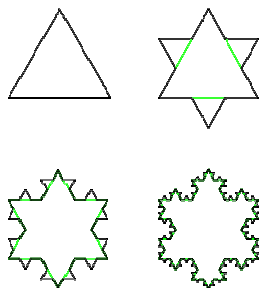
Za tímto podivným názvem „deterministický chaos“ se zřejmě skrývá jedna z odpovědí na mnohá tajemství života. Když se podíváme kolem sebe, jak se vyvíjejí jednotlivé orgány, jak se utváří počasí nebo jak se větví listy kapradiny, vidíme zde jakousi pravidelnost, která je ovšem jen zdánlivá – při bližším pohledu sklouzneme do světa chaosu. Tato nahodilost však není absolutní; má svá pevná pravidla. Především díky meteorologii se zrodila matematická disciplína založená právě na chaosu s vnitřním řádem. Vychází ze skutečnosti, že každý přírodní a zdánlivě chaotický jev má svůj vnitřní řád daný zdánlivě nepatrnými interakcemi až na molekulární úrovni, přičemž tyto interakce jsou ovlivňovány vnějšími vlivy. Je znám pod pojmem „motýlí efekt“. Stačí, když někde v Jižní Americe mávne motýl křídly, a spustí nenápadný řetězec meteorologických jevů, které vyústí po několika měsících vznikem hurikánu u evropských břehů. Vnitřní řád lze popsat v podstatě jednoduchou rovnicí, v níž jsou vnější podmínky dosazeny jako konstanty. Pro lepší pochopení musím, bohužel, uvést několik základních matematických pojmů a rovnic, ale bude to jen chvilka. Čtenáři, kteří trpí averzí vůči matematice, mi doufám odpustí. Nejjednodušší rovnicí je $z_{n+1} = z_n^2 + c$. Nejedná se o čísla reálná, ale protože znázorňují dvojrozměrnou strukturu (se souřadnicemi x a y), jsou to čísla komplexní. Jedno komplexní číslo udává umístění bodu nikoliv na číselné ose, ale na ploše. Obdobně můžeme pracovat i s číslem,

Obr. 1

které má 3 složky a popisuje umístění bodu v prostoru, ale to připadá v úvahu jen u nejnávýkonnějších počítačů. Jak je vidět z dolního indexu, výsledek rovnice vstupuje do dalšího kola, kdy se pro každý bod na ploše vypočte další umístění. Tomuto postupu do dalšího kola se říká „iterace“. V reálném životě je iterací například reprodukční cyklus buňky. Výsledkem 150 iterací může být obrázek č. 1. Je potřeba si uvědomit, že s každou iterací se geometricky zvětšuje počet výpočtů. Počítač bývá využitý na 100 % a provádí miliardy výpočetních operací. Výsledný objekt se nazývá „fraktál“. Má velmi zajímavou strukturu. Vidíme na něm čtyři ramena, a i když ho budeme postupně zvětšovat, stále se s těmi rameny budeme setkávat.

Nepředvídatelně, a tedy chaoticky, se rozvětňuje, ale stále nám připomíná původní obraz. Vznikají nesmírně složité obrazce, které se používají například pro vytváření bizarních krajín ve filmech jako „Pán prstenů“ nebo „Harry Potter“.

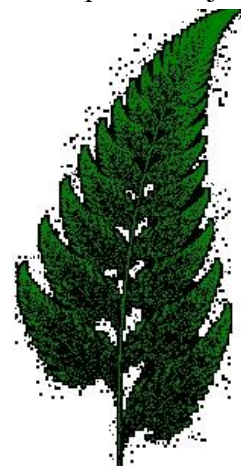

Obr. 2

Výhoda spočívá v tom, že v paměti počítače zabírají jen nepatrné množství místa a mají pouze nároky na jeho výkon, což v dnešní době nepředstavuje až tak velký problém. U organismů funguje obdobná analogie: uchovávají si tvary těla a orgánů ve své paměti, v genetické informaci, tedy sekvenci DNA, přičemž výpočetní systém nahrazují systémy biochemických reakcí. To, jakým způsobem dospějeme ke fraktálnímu obrazu, můžeme demonstrovat na

Kochově vločce (viz Obr. 2).

Velmi zajímavé obrazy poskytují další poměrně jednoduché rovnice, které dávají vzniknout například listům kapradiny (viz Obr. 3).

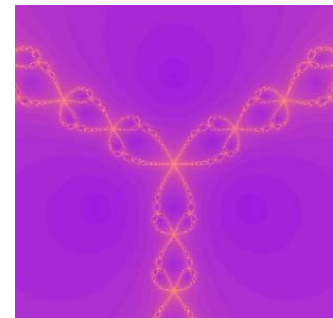
Obr. 3

K čemu nám byl tak náročný úvod? A jak to souvisí se zdravím a s preparáty Energy? Jedná se o funkční model, který se velmi podobá reálnému prostředí, a co je nejdůležitější, lze ho použít k objasnění a pochopení zákonitostí, jimiž se řídí regenerační pochody v našem těle.

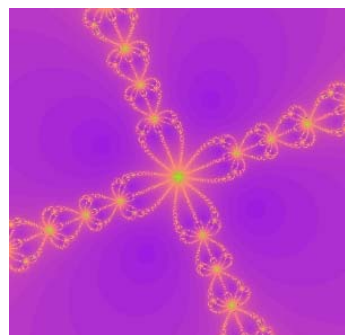
Pro naše potřeby poslouží asi nejlépe Newtonova rovnice (nejde však o Newtona, který je autorem gravitačního zákona). Její úplné znění je následující: $Z = F_{n1}(Z)$; $N = P1.r$; $Z = ((N - 1) * Z^{N+P2}) / (N * Z^{(N - 1)}) + P3$. Nehodláme ji tady rozebírat, počítač si s ní poradí i bez nás. Důležité jsou pro nás konstanty P1, P2 a P3. Deterministický chaos totiž vyniká tím, že stačí jen nepatrně změnit jednu z konstant, a výsledný obrazec je naprosto odlišný.

Když si uvědomíme, že v jádru každé buňky máme zakódovány všechny znaky, vypadá to až neuvěřitelně. Ale ve skutečnosti tam máme zakódovány jen sekvence aminokyselin v proteinech anebo báze v nukleových kyselinách. Nic víc a nic míň. Každá takto kódovaná bílkovina má svoji přesnou funkci, která působí podobně jako základní rovnice fraktálového obrazu. Deterministický chaos tedy najdeme i na molekulární úrovni. Buňky jsou odpovídajícím způsobem řízeny při svém dělení tak, aby vytvořily určitou tkáň, přičemž tyto tkáně se spojují v jednotlivé orgány. Jak? Prostě se množí tak dlouho, až narazí na překážku v podobě nedostatku výživy, nebo vzroste tlak mezi buňkami, a ten zamezí dalšímu rozvoji. Orgán se vytvářel sice chaoticky, ale dospěl do svého morfologického cíle. Získal určitý tvar a funkci. Tyto dělicí i omezující mechanismy se opět dají popsat poměrně jednoduchou fraktálovou rovnicí. Ocitáme se na úrovni buněčného deterministického chaosu. Zmíněné konstanty jsou velmi důležité, neboť představují omezující podmínky. Je to obsah kyslíku, živin, minerálů, elektrolytů, i teplota, radiové a jiné záření v okolí buněk. Jak už bylo řečeno, i nepatrnou změnou konstanty dojde ke změně výsledného obrazu. Tím, jak se buňky množí, mění svoje prostředí, a tím pádem se mění i konstanty. Je to vlastně samoorganizační proces.

Vraťme se nyní k Newtonově rovnici. Následuje obrázek, kde se konstanta (neboli parametr) P1 pohybuje od hodnoty nulové do hodnoty 0,39999. V tomto rozsahu se obraz příliš nemění; detaily změn jsou skutečně mikroskopické. Na obrázku č. 4 můžeme vidět tři ramena, přičemž není bez zajímavosti, že i vyšší organismy se ještě v embryonálním stadiu skládají ze tří zárodečných listů. Ektoderm, entoderm a mezoderm. To znamená, že určité množství genetických informací kóduje takové pochody, které se dají popsat Newtonovou rovnicí. S růstem embrya se

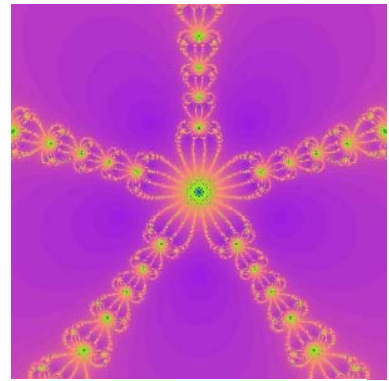
Obr. 4

Obr. 5

parametr neustále mění. Jakmile obraz dosáhne hodnoty 0,4, dojde náhle ke změně. Z trojramenné struktury se obratem stává struktura čtyřramenná (viz Obr. 5). Analogicky se v embryu vytváří z mezodermy navíc mezenchym. Nemuseli jsme měnit základní rovnici – další rameno se vytvořilo změnou prostředí, tedy parametru, a v embryu vznikly další struktury. Prostředí se sice mění průběžně, ale proměna výsledného objektu proběhne náhlým skokem. Podobnou analogii můžeme nalézt i při vývoji nových druhů rostlin a živočichů. Dnes je Darwinova teorie o vzniku a vývoji druhů bezesporu přijímána, ovšem s výhradou, že tento vývoj neprobíhá kontinuálně, nýbrž opět ve skocích. Změny vnějšího prostředí vedou k adaptaci, kdy se například živočišný druh postupně přizpůsobuje změnám, zdokonaluje se, ale nové druhy nevznikají. Teprve až přesáhnou změny určitou mez, odštěpí se z původního druhu další druhy. Například člověk, neandrtálec, orangutan, gorila a šimpanz se podle posledních výzkumů objevili v minulosti zhruba ve stejnou dobu. Jsme jen různé větve původního druhu, jež pravděpodobně vznikly po dramatické změně klimatu ve střední Africe.

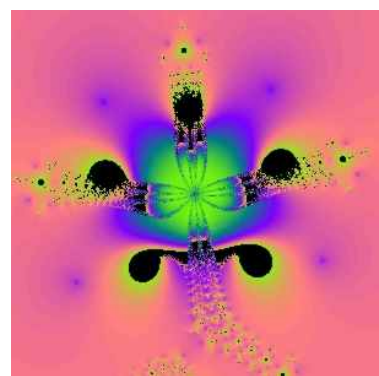
Jestliže nadále budeme pokračovat ve změně parametru $P1$, objeví se při hodnotě 0,5 pentagram (viz Obr. 6). Vzhledem k tomu, že se další zárodečné tkáně nevyvíjejí, čemu máme přiřadit pátou větev? Z ektodermu vzniká neurální lišta, základ trubicového nervového systému, základ míchy a mozku obratlovců. Někdo může namítnout, že třeba chobotnice má 8 ramen, mořský ježek nesčetné množství ostnů a 10 segmentů apod. Jsou to však jen modifikace čtyřramenné struktury. Stejně tak i sněhová vločka je tvořena molekulami vody se 4 výběžky, ale přesto tvoří 6 ramen. Mimochodem sněhové vločky mají každá jiný tvar právě proto, že se jedná o fraktálový objekt. Těžko bychom našli dvě vločky, které se vytvořily za stejné teploty a při stejné expozici radiového a jiného záření z vesmíru i ze země. Proto je téměř nemožné najít dvě naprosto stejné sněhové vločky. Pravděpodobnost takového nálezu je minimálně miliardkrát menší než výhra mimořádné prémie Jackpotu ve Sportce. Na přednáškách i v publikacích se již nesčetněkrát objevila informace, že pentagram pěti elementů má svoji funkční obdobu. Vodě odpovídá hospodaření se solemi a tekutinami, dřevo má funkci detoxikační a metabolickou, oheň splňuje funkci transportní, země má funkci řídicí a kov ochrannou. K číslu pět jsme však dospěli i v modelu Newtonovy rovnice pouhou změnou parametrů.

Obr. 6

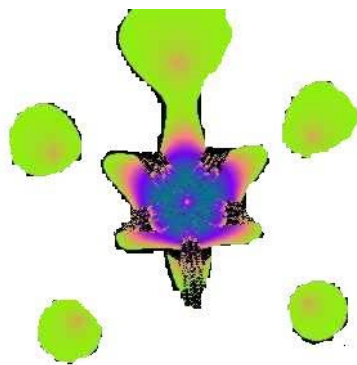
Co to pro nás znamená? Fraktálové struktury se při zvětšování libovolného ramene stále opakují. Stejně tak se opakují i strukturní prvky našeho těla. Tato informace má pro nás nejdůležitější význam v souvislosti s akupunkturním systémem. Kopíruje binomickou strukturu (jeden z druhů fraktálních obrazů) větvení nervového systému. Vedle akupunkturních reflexních zón orgánů se objevují menší zóny na končetinách, pak ještě menší na prstech a dále nejmenší na jednotlivých člácích prstů. Zcela nejmenší jednotkou je samotná jednotlivá buňka. Zajímavé je, že ať už se jedná o matematické fraktálové obrazce, anebo reálné tkáně, mají určenou cílovou strukturu. Tvar obrazce, tvar orgánu, nebo dokonce celého organismu. Jsou jakoby přitahovány do určité oblasti. Takovéto oblasti se říká „atraktor“. Jako příklad si můžeme představit tvar koruny stromu. U smrku pyramidální, u dubu rozložitá široká oválná koruna. U orgánů všech živočichů představuje atraktor většinou kouli, ale díky tlaku vedlejších tkání a orgánů se její tvar modifikuje do tvarů, které známe.

V tuto chvíli se konečně dostáváme k naší praxi. Náš organismus je výsledkem velmi složitých vztahů, které se dají přibližně popsat fraktálními rovnicemi. Můžeme je dále používat pro odhalování podrobnějších zákonitostí. Pro naše tělo je typický pětiramenný fraktál. Malou úpravou dalších parametrů ho můžeme přiblížit třeba tvaru našeho těla nebo hvězdici pentagramu. Jako příklad nám poslouží obrázek č. 7. Opět se jedná o Newtonovu rovnici, kde byl změněn parametr $P2$. Změna tohoto parametru má jen nepatrný vliv na změnu obrazu při tomto pohledu. Znovu se mění jen v mikroskopickém měřítku. Můžeme to přirovnat k našemu tělu, v němž se mění jeho vnitřní prostředí; například když se vlivem nedostatečné činnosti ledvin zvyšuje množství minerálů v tělních tekutinách. Dlouho se zdánlivě nic neděje. Můžeme sledovat postupnou ztrátu elasticity kůže, vytváření vrásek, šedivění vlasů, vousů a postupnou ztrátu vitality i pohyblivosti kloubů. Jedná se o pozvolný proces, takže si ho dotýčný většinou ani neuvědomuje. Najednou však dojde ke

Obr. 7

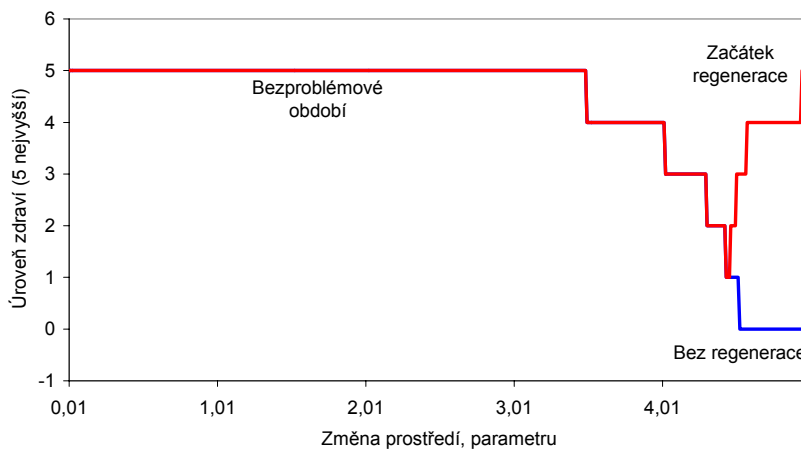
změně skokem a předchozí krásně vybarvený obraz se změnil v obrázek č. 8. V rámci šetření pigmentu bylo vymazáno černé pozadí. Parametr P2 se měnil kontinuálně od 0 až do 3,499999 a obrázek zůstával stále stejný. Jakmile ale dosáhl hodnoty 3,5, skokem se změnil v obraz vlevo. U živého organismu můžeme říci, že se objevilo onemocnění. Nikdo neví, kde se vzalo, ale najednou je tu. Když budeme měnit parametr P2, zažijeme ještě několik skokových změn. Zajímavé je, že se tyto skoky objevují čím dále častěji. V reálném těle se k původním problémům přidružují další a další, a to v kratších a kratších časových intervalech. Posledním skokem je naprostý rozpad struktury, což v reálném životě může přivodit smrt. K poslednímu skoku nedochází ničím jiným než tím, že se postupně mění kvalita vnitřního prostředí těla.

Obr. 8

Pro nás ovšem nejzajímavějším faktem zůstává, že když se parametr bude vracet, prožijeme znovu totéž, ale v obráceném pořadí. Opět to budou skokové změny, ale napřed budou odstraněny ty, které vznikly jako poslední. Vracíme se jakoby v čase a naskytá se otázka, zda regenerace má ještě schopnost vrátit nás úplně na počátek. V každém případě záleží na tom, jak dlouho byl stav změny zakonzervován v čase, protože o to delší čas potřebujeme k návratu. Regenerací se můžeme vrátit i na úplný začátek. Jestliže regenerace probíhá u staršího člověka, problémy, které vznikly jako poslední, se upravují poměrně rychle, jak je vidět na následujícím grafu.

Rozvoj chronických problémů při změně vnitřního prostředí

Pak se ale celý postup zpomaluje. Z analogie matematického modelu už víme, že prvotní změny nejsou tak časté jako ty následné. Proto i regenerace se zdánlivě čím dál více zpomaluje. Proto je zapotřebí trpělivosti, abychom změny vnitřního prostředí vrátili až na úplný začátek. Naštěstí nepotřebujeme k návratu stejně dlouhý čas jako pro uvedený přirozený vývoj. Regenerační preparáty mají schopnost urychlit návrat do původního stavu v závislosti na konkrétním případě na deseti až třicetinásobek. Tj. pokud klient je v seniorském věku a trpí chronickým problémem 30 let, potřebuje 1 až 3 roky na to, aby se vrátil do stavu úplného zdraví. K tomu ovšem dojde pouze v případě, že se současně zamyslí nad svým životním stylem, návyky a dosáhne trvalé změny k lepšímu. To, co ho dovedlo do současného stavu, musí změnit, aby návrat byl trvalý a dost často vůbec možný.

Vypadá to jednoduše, ale musíme si uvědomit, že mluvíme jen o jednom parametru. Ve skutečnosti potřebujeme minimálně 5 různých a relativně nezávislých parametrů, které se navzájem ovlivňují. S tím už přece dovedeme pracovat! Nebo ne? Máme k tomu pentagram

pěti elementů a způsob jeho interpretace. Při této práci nám pomáhá také Supertronic. Musíme ovšem upozornit na určité záležitosti, s nimiž je nutné počítat.

V našem modelu je vše maximálně zjednodušeno. Měníme jen jeden parametr a jiné vlivy nebereme v úvahu. V reálném životě se nám však mění celá řada parametrů. Způsob života, stravovací návyky, zásahy do zdravotního stavu prostřednictvím léků, infekční a stresové vlivy. Každá regenerace by proto měla být doprovázena doporučením trvalé (!!!) změny těchto návyků. Bez tohoto opatření budou veškeré regenerační postupy účinné jen dočasně.

Ideálním pomocníkem při regeneračním procesu je přístroj Supertronic. Pomůže nám vybrat, který z regeneračních prostředků tělo potřebuje v daném momentu nejvíce. Poté následuje výběr dalších. Tímto způsobem řešíme postupně jednu úroveň za druhou. Při dobré práci s přístrojem dosáhneme během 9 měsíců téměř u každého klienta zlepšení stavu a také toho, že nenajdeme, snad jen s výjimkou infekčních vlivů, žádné měřitelně nízké hodnoty bodů. Jak potom pokračovat? V modelu je v tomto případě parametr na hraně změny a v reálu nepochybně také. Stačí málo, aby opět došlo skokem ke zhoršení. Proto je nezbytné pokračovat v podávání posledního použitého prostředku v preventivním dávkování. Čím déle, tím menší je pravděpodobnost následného zhoršení. Při preventivním podávání přípravku po dobu 3 týdnů u mladých lidí a až 3x 3 týdny u seniorů se dostáváme dostatečně daleko za hranu skokové změny. Pak nám chronický stav neaktualizuje ani případná infekce. Jestliže klient dosáhne cíle svého snažení a hned ukončí podávání přípravku, jakákoli infekce, nepohoda, prochlazení nebo i psychický inzult může chronické onemocnění vrátit. V takovém případě se může stát, že prohlásí, že přípravky Energy nefungují či ztrácejí svou účinnost. Ovšem to není pravda – jedná se pouze o neznalost uvedených zákonitostí.

Závěrem vás všechny zvu na virtuální procházku internetovou zoologickou zahradou nejkrásnějších fraktálových struktur na adrese <http://fractals.hauner.cz/index>. Objevte i vy krásu tohoto světa. Najdete tam mnoho podobností s reálnými objekty a mimo jiné i podobnost s pravými, nefalšovanými kruhy v obilí. Uvědomte si, že každý z nich vznikl jako výsledek matematické rovnice, která popisuje současně i některé reálné procesy našeho světa.